

Sosiologisk skepsismarinade

Aksel Tjøra

Vel inne i 2013 må vi kunne unne oss litt godt begrunnet skepsis. I dette nummer er Eirik Frøhaug Swensen skeptisk til kunnskapsgrunnlaget som benyttes for å så tvil om klimaendringer som menneskeskapte. Bjørn Egil Flø målbærer en skepsis til forskernes refleksivitet innenfor «den kulturelle vendingen» i bygdesosiologien. Johan Fredrik Rye er skeptisk til hvorvidt George Herbert Mead er opphavsmann til begrepet «de signifikante andre». Kirsten Danielsen er skeptisk til oppdragsgiveres åpninger for forskernes refleksjon når de gir instituttene sine oppdrag. Per Otnes er skeptisk til om de norske sosiologene egentlig leser hverandres arbeider.

Jeg ønsker en skepsismotivert sosiologi svært velkommen, særlig fordi den målbærer en uvilje mot etablerte sannheter og skillelinjer både innenfor og utenfor disiplinen, samt mellom disiplinen og dens omgivelser. En sterkere norsk sosiologi bør kunne forvalte en tydeligere skepsis både internt til sosiologisk praksis knyttet til bruk av tekster og begreper (Rye og Otnes), til hvordan sosiologien brukes i og får betydning for ulike samfunnsområder (Flø og Danielsen), og til hvilken rolle sosiologien inntar i forståelse og løsning av samfunnets (eller klodens) utfordringer (Swensen).

Dette nummeret av *Sosiologisk tidsskrift* forvalter forventningen om en mer grunnleggende og grundig graving i egen disiplins praksis og betydning. Mens skeptisk undring og nysgjerrighet gjerne initieres av *opplevelser* og *erfaringer* fra sosiologenes liv og virke, har sosiologien som fag *teoretiske* og *metodiske verktøy* for å kunne transformere en ellers potensielt lammende skepsis til produktiv inspirasjon.

I en videre utvikling av den norske sosiologien kommer vi neppe utenom en betydelig kollektiv forpliktelse til å utnytte våre opplevelser og erfaringer, både faglige og personlige, vår innsikt og kreativitet, samt de teoretiske og metodiske verktøy vi har til rådighet. En slik kollektiv sosiologisk grunnholdning dannes via utdanning og arbeid, og hvor en viss *marinering* i grunnleggende skepsis bør styrke disiplinens egenart. Vi bruker ellers marinade for å utvikle smak og saftighet til mat av ulike slag. På samme måte fremmer skepsismarinaden en tydeligere sosiologisk analyse og refleksjon i alt disiplinens aktører serverer. Om noen skulle oppfatte «smaken» som vel kvass, må vel det kunne ses som et kvalitetstegn.

Måtte skepsisen marinere og inspirere oss alle!

God lesning!